

Av president Henry B. Eyring
Førsterådgiver i Det første presidentskap

Fortsatt åpenbaring

Menneskenes dømmekraft og logikk vil ikke være nok til å få svar på de spørsmålene som er viktigst i livet. Vi trenger åpenbaring fra Gud.

Mitt håp for oss i dag er at vi alle må føle kjærlighet og lys fra Gud. Det er mange som lytter i dag, som føler et presserende behov for den velsignelse som personlig åpenbaring fra vår kjærlige himmelske Fader er.

For misjonspresidenter kan det være en inntrengende bønn om hvordan de kan oppmuntre en misjonær som strever. For en far eller mor på et krigsherjet sted i verden, vil det være et desperat behov for å få vite om de skal flytte familien i sikkerhet, eller om de skal bli der de er. Hundrevis av stavspresidenter og biskoper ber i dag om å få vite hvordan de kan hjelpe Herren å redde et bortkommet får. Og for en profet er det å vite hva Herren ønsker at han skal si til Kirken og til en verden i opprør.

Vi vet alle at menneskenes dømmekraft og logikk ikke vil være nok til å få svar på de spørsmål som er viktigst i livet. Vi trenger åpenbaring fra Gud. Og vi vil trenge ikke bare én åpenbaring i en stressende tid, men vi trenger en stadig fornyet strøm. Vi trenger ikke bare ett glimt av lys og trøst, men vi trenger den uavbrutte velsignelsen ved kommunikasjon med Gud.

Selve Kirkens eksistens skyldes at en ung gutt visste at dette var sant. Den unge Joseph Smith visste at han ikke selv kunne vite hvilken kirke han skulle slutte seg til. Derfor spurte han Gud slik Jakobs brev fortalte ham at han kunne. Gud Faderen og hans elskede Sønn viste seg i et skogholt. De besvarte spørsmålet som Joseph ikke klarte å finne ut av.

Ikke bare ble han da kalt av Gud til å opprette Jesu Kristi sanne kirke, men fikk gjengitt muligheten til å påberope seg Den hellige ånd slik at åpenbaring fra Gud kunne være kontinuerlig.

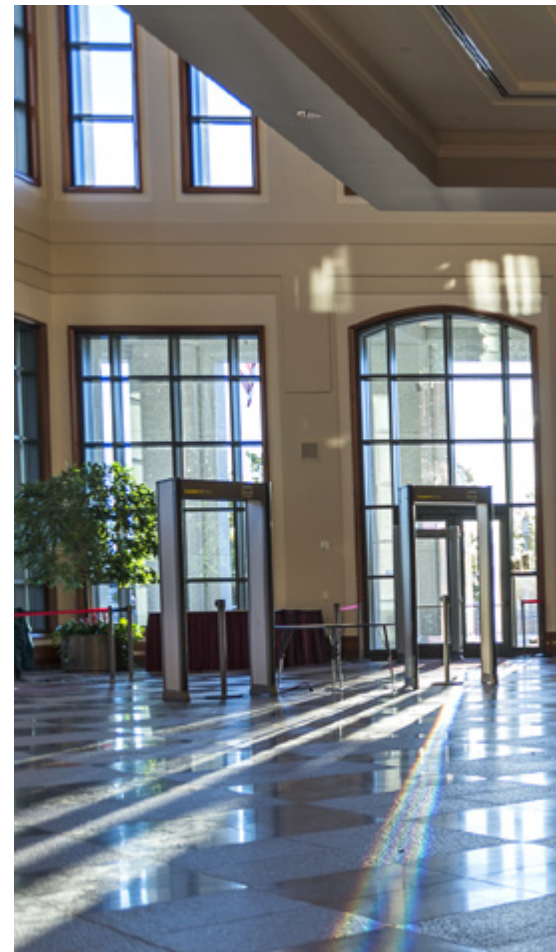
President Boyd K. Packer beskrev dette kjennetegnet på den sanne Kirke slik: "Åpenbaring fortsetter i Kirken. Profeten mottar den for Kirken, presidenten for sin stav, misjon eller sitt quorum, biskopen for sin menighet, faren for sin familie, den enkelte for seg selv."¹

Denne strålende prosessen med åpenbaring begynner, slutter og fortsetter når vi får personlig åpenbaring. La oss ha den store Nephi, sønn av Lehi, som vårt forbilde. Hans far hadde en drøm. Andre i Nephis familie så Lehis drøm som tegn på psykisk forvirring. Drømmen omfattet

en befaling fra Gud til Lehis sønner om å ta en fryktelig risiko ved å vende tilbake til Jerusalem for å hente plattene som inneholdt Guds ord, slik at de kunne ha dem med seg på reisen til det lovede land.

Vi siterer ofte Nephis tapre erklæring da hans far ba dem om å vende tilbake til Jerusalem. Dere kjenner ordene: "Jeg vil gå og gjøre det som Herren har befalt."²

Da Lehi hørte Nephi uttale disse ordene, sier Skriftene at han ble "meget glad".³ Han ble glad fordi han visste at Nephi hadde blitt velsignet med bekræftende åpenbaring om at hans fars drøm var sann kommunikasjon

fra Gud. Nephi sa ikke: “Jeg vil gå og gjøre det min far ba meg om å gjøre.” Han sa: “Jeg vil gå og gjøre det som Herren har befalt.”

Av egen erfaring i deres familier vet dere også hvorfor Lehi ble “meget glad”. Hans glede kom av å vite at Nephi hadde mottatt bekræftende åpenbaring.

Mange foreldre har satt familieregler for når en tenåring skal være hjemme om kvelden. Men tenk hvor glade foreldre blir når de får vite, slik én gjorde for bare noen uker siden, at et barn som nylig hadde flyttet hjemmefra, ikke bare hadde en fast tid å være hjemme på, men også overholdt

sabbaten slik hun hadde lært hjemme. Åpenbaring til en mor eller far har sin varige virkning på den personlige åpenbaringen som fortsetter i barnet.

Min mor må ha forstått dette prinsippet for åpenbaring. Som ung mann lukket jeg bakhjørnen svært stille når jeg kom hjem sent på kvelden. Jeg måtte gå forbi mors soverom på vei til mitt. Uansett hvor stille jeg listet meg, hørte jeg alltid navnet mitt når jeg kom til den halvåpne døren hennes: “Hal. Kom inn litt.”

Jeg gikk inn og satte meg på kanten av sengen hennes. Rommet var mørkt. Hvis dere hadde lyttet, ville dere ha trodd at det bare var vennlig

snakk om livet. Men til denne dag husker jeg det hun sa med samme kraft som jeg føler når jeg leser utskriften av min patriarkalske velsignelse.

Jeg vet ikke hva hun ba om i bønnene sine mens hun ventet på meg disse kveldene. Jeg vil tro at det delvis måtte være om min trygghet. Men jeg er sikker på at hun ba slik en patriark gjør før han gir en velsignelse. Han ber om at ordene hans må komme til mottakeren som Guds ord, ikke hans. Min mors bønner om denne velsignelse ble besvart på mitt hode. Hun er i ånde verdenen, og har vært det i over 40 år. Jeg er sikker på at hun har blitt meget glad for at jeg ble velsignet slik

hun ba om, med å høre Guds befallinger i hennes råd. Og jeg har forsøkt å gå og gjøre det hun håpet at jeg ville.

Jeg har sett det samme miraklet med fortsatt åpenbaring i Kirkens stavsprezidenter og biskoper. Og slik det er med åpenbaring til ledere i familien, avhenger verdien av åpenbaringen av dem som blir ledet til å motta bekreftende åpenbaring.

Jeg så dette miraklet med åpenbaring i kjølvannet av bruddet på Tetondammen i Idaho i 1976. Mange av dere kjenner historien om hva som skjedde. Men eksemplet på fortsatt åpenbaring som kom gjennom en stavsprezident, kunne velsigne oss alle i dagene fremover.

Tusenvis av mennesker ble evakuert da deres boliger ble totalskadd. Ansvaret for hjelpearbeidet falt på en lokal stavsprezident, en gårdbruker. Jeg var i et klasserom ved Ricks College bare noen dager etter katastrofen. En leder fra den føderale katastrofegruppen hadde kommet. Han og hans fremste assistenter kom til det store rommet hvor stavsprezidenten hadde samlet biskoper og til og med noen prester fra andre trossamfunn i området. Jeg var der fordi mange av de overlevende fikk hjelp og husly ved universitetet der jeg var president.

Da møtet begynte, reiste representanten fra den føderale katastrofegruppen seg og begynte å si med myndig røst hva som måtte gjøres. Etter å ha ramset opp fem av de seks oppgavene han sa var nødvendige, svarte stavsprezidenten lavmælt: "Vi har allerede gjort dette."

Etter noen minutter sa mannen fra den føderale katastrofegruppen: "Jeg tror bare jeg setter meg og følger med en stund." Han og medarbeiderne hans lyttet så mens biskoper og eldstenes quorumsprezidenter rapporterte hva de hadde gjort. De forklarte

hvilken rettledning de hadde fått og fulgt fra sine ledere. De snakket også om hva de hadde blitt inspirert til å gjøre mens de utførte instruksjonene om å finne familier og hjelpe dem. Det var sent den dagen. De var altfor trette til å vise sterke følelser, unntatt sin kjærlighet til folket.

Stavsprezidenten ga noen siste instruksjoner til biskopene, og så bekjentgjorde han en tid for neste rapportmøte tidlig neste morgen.

Neste morgen kom lederen for den føderale gruppen 20 minutter før rapport- og oppgavemøtet skulle begynne. Jeg sto i nærheten. Jeg hørte ham si lavmælt til stavsprezidenten: "President, hva ønsker du at jeg og gruppen min skal gjøre?"

Det denne mannen så, har jeg sett ved nød og prøvelser over hele verden. President Packer hadde rett. Forsatt åpenbaring kommer til stavsprezidenter for å løfte dem over deres egen visdom og evner. I tillegg gir Herren til dem presidentene leder, et bekreftende vitnesbyrd om at hans befallinger kommer fra Gud gjennom Den hellige ånd til et ufullkomment menneske.

Jeg har blitt velsignet med å bli kalt til å følge inspirerte ledere store deler av livet. Som svært ung mann ble

jeg kalt som rådgiver til en eldstenes quorumsprezident. Jeg har også vært rådgiver til to distriktsprezidenter og til en Kirkens presiderende biskop, medlem av De tolv apostlers quorum og rådgiver til to av Kirkens presidenter. Jeg har sett åpenbaringen som har blitt gitt til dem, og deretter bekreftet for dem som har fulgt dem.

Den personlige åpenbaringen for å få bekreftelse, som vi alle ønsker, kommer ikke lett, og heller ikke bare ved å spørre. Herren ga denne normen for evnen til å motta slike vitnesbyrd fra Gud. Det er en rettesnor for alle som søker personlig åpenbaring, slik vi alle må.

"La også ditt indre være fylt av kjærlighet til alle mennesker og til troens hus, og la alltid dine tanker være prydet med dyd, da skal du ha større frimodighet for Guds åsyn, og prestedømmets lærdommer skal falle på din sjel som himmelens dugg.

Den Hellige Ånd skal stadig være din ledsager."⁴

Av dette utleder jeg råd til oss alle. Ikke ta lett på kjærligheten dere føler for Guds profet. Hvor enn jeg kommer i Kirken, uansett hvem profeten er akkurat da, spør medlemmene: "Vil du være så snill å fortelle profeten hvor høyt vi elsker ham når du kommer tilbake til Kirkens hovedkvarter?"

Det er langt mer enn heltedyrkelse eller den beundring vi noen ganger føler for heroiske personer. Det er en gave fra Gud. Med den vil dere lettere motta den gave som bekreftende åpenbaring er, når han taler i sitt embede som Herrens profet. Kjærligheten dere føler, er kjærligheten som Herren har til den som er hans talsmann.

Det er ikke lett å alltid ha denne følelsen, fordi Herren ofte ber sine profeter om å gi rettledning som er vanskelig å akseptere. Våre sjelers fiende

vil prøve å få oss til å ta anstøt og til å tvile på om profeten er kalt av Gud.

Jeg har sett hvordan Den hellige ånd kan påvirke et bløtgjort hjerte for å beskytte Jesu Kristi ydmyke disippel med bekreftende åpenbaring.

Profeten sendte meg for å overdra den hellige beseglingsmyndighet til en mann i en liten by langt borte. Bare Guds profet har nøklene til å avgjøre hvem som skal motta den hellige myndigheten som ble gitt av Herren til Peter, seniorapostelen. Jeg hadde mottatt den samme beseglingsmyndigheten, men bare etter instruksjon fra Kirkens president kunne jeg overdra den til en annen.

I et rom i et møtehus langt fra Salt Lake, la jeg mine hender på hodet til en mann som profeten hadde valgt til å motta beseglingsmyndigheten. Hendene hans bar preg av et liv med jordbruk for et magert levebrød. Hans lille hustru satt ved siden av ham. Hun bar også preg av mange år med hardt arbeid sammen med sin mann.

Jeg uttalte ord som var gitt meg av profeten: "Ved delegering av myndighet og ansvar fra," og så navnet på profeten, "som innehar alle prestedømmets nøkler på jorden på denne tid, overdrar jeg beseglingsmyndigheten

til," og så uttalte jeg mannens navn og deretter navnet på templet hvor han skulle virke som besegler.

Tårene trillet nedover kinnene hans. Jeg så at hans hustru også gråt. Jeg ventet mens de samlet seg. Hun reiste seg og kom mot meg. Hun kikket opp og sa så sjenert at hun var glad, men også trist. Hun sa at hun hadde elsket gå i templet sammen med sin mann, men at hun nå følte at hun ikke kunne bli med ham fordi Gud hadde utvalgt ham til en så strålende og hellig tillit. Så sa hun at følelsen av å være uskikket til å være hans ledsager i templet, kom fordi hun hverken kunne lese eller skrive.

Jeg forsikret henne om at det ville være en ære for hennes mann å ha henne med seg i templet på grunn av hennes store åndelige styrke. Så godt som jeg kunne med det lille jeg kunne av språket hennes, fortalte jeg henne at Gud hadde åpenbart ting for henne utover all jordisk utdanning.

Hun visste ved Åndens gave at Gud gjennom sin profet hadde gitt en guddommelig tillit til mannen hun elsket. Hun visste selv at nøklene til å gi denne beseglingsmyndigheten var i besittelse av en mann hun aldri hadde sett, men som hun selv visste

var Guds levende profet. Hun visste, uten at hun måtte bli fortalt det av et levende vitne, at profeten hadde bedt angående hennes manns navn. Hun visste selv at Gud hadde gitt kallet.

Hun visste også at ordinansene hennes mann ville utføre, ville forene personer for all evighet i det celestiale rike. Hun hadde fått bekreftelse i sitt sinn og hjerte at løftet Herren ga til Peter, fremdeles var gjeldende i Kirken: "Det du binder på jorden, skal være bundet i himmelen."⁵ Hun visste det selv ved åpenbaring fra Gud.

La oss gå tilbake til utgangspunktet. "Åpenbaring fortsetter i Kirken. Profeten mottar den for Kirken, presidenten for sin stav, misjon eller sitt quorum, biskopen for sin menighet, faren for sin familie, den enkelte for seg selv."⁶

Jeg bærer mitt vitnesbyrd om at dette er sant. Din himmelske Fader hører dine bønner. Han er glad i dere. Han vet hva dere heter. Jesus er Kristus, Guds Sønn og vår Forløser. Han elsker dere mer enn dere er i stand til å fatte.

Gud utøser åpenbaring over sine barn gjennom Den hellige ånd. Han taler til sin profet på jorden, som i dag er Thomas S. Monson. Jeg vitner om at han innehar og utøver alle prestedømmets nøkler på jorden.

Mens dere under denne konferansen lytter til dem Gud har kalt til å tale for ham, ber jeg om at dere vil motta den bekreftende åpenbaring dere trenger for å finne veien hjem for å bo sammen med ham i en familie som er beseglet for evig. I Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. Boyd K. Packer, "We Believe All That God Has Revealed," *Ensign*, mai 1974, 95.
2. 1 Nephi 3:7.
3. 1 Nephi 3:8.
4. Lære og pakter 121:45–46.
5. Matteus 16:19.
6. Boyd K. Packer, *Ensign*, mai 1974, 95.